

MERCEDES RON

ΤΟ

ΠΩΣ ΕΠΕΣΑ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ;

ΛΑΘΟΣ

ΕΥΚΟΛΑ. ΕΦΕΡΕ ΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ.

ΜΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το λάθος μας (Βιβλίο 3)**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Culpa Nuestra*

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Grupo Editorial, Βαρκελώνη 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Mercedes Ron

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Emily Wittig

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Mercedes Ron, 2018

© Penguin Random House Grupo Editorial S.A.U., Travessera de Gràcia, 47-49,
Barcelona 08021, Spain, 2018

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2025

ISBN 978-618-01-5951-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

MERCEDES RON

ΤΟ

ΠΩΣ ΕΠΕΣΑ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ;

ΛΑΘΟΣ

ΕΥΚΟΛΑ. ΕΦΕΡΕ ΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ.

ΜΑΣ

Μετάφραση: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

*Στην ξαδέλφη μου Μπαρ.
Σε ευχαριστώ που ήσουν η συνοδοιπόρος μου.
Αυτό το βιβλίο είναι τόσο δικό μου όσο και δικό σου.*

Πρόλογος

ΑΝΑΡΩΤΙΟΜΟΥΝ ΔΙΑΡΚΩΣ ΓΙΑΤΙ, εφόσον ο Νικ κι εγώ είχαμε χωρίσει πάνω από έναν χρόνο τώρα, έκλαιγα σαν να είχαμε μόλις τελειώσει. Κάποια στιγμή χρειάστηκε να βγω από τον αυτοκινητόδρομο, να σβήσω τη μηχανή και να αγκαλιάσω το τιμόνι για να κλάψω με λυγμούς χωρίς να κινδυνεύω να τρακάρω.

Έκλαψα γι' αυτό που ήμασταν, γι' αυτό που θα μπορούσαμε να είμαστε... έκλαψα για εκείνον, επειδή κατάφερα να τον απογοητεύσω, επειδή του ράγισα την καρδιά και τον έκανα να πιστέψει στην αγάπη μόνο και μόνο για να του αποδείξω ότι δεν υπάρχει, τουλάχιστον όχι χωρίς τον πόνο. Κι αυτός ο πόνος ήταν ικανός να σε σημαδέψει για μια ζωή.

Έκλαψα για τη Νόα, τη Νόα που ήμουν όταν ήμουν μαζί του: εκείνη τη Νόα που ήταν γεμάτη ζωή, τη Νόα που, παρά τους προσωπικούς της δαίμονες, έμαθε να αγαπά με όλη της την καρδιά. Έμαθα να τον αγαπώ πιο πολύ απ' όσο θα αγαπούσα ποτέ μου κι αυτό ήταν επίσης ακόμη ένα πράγμα για το οποίο θρηνούσα. Όταν γνωρίζεις τον άνθρωπο με τον οποίο θέλεις να περάσεις το υπόλοιπο της ζωής σου, δεν υπάρχει γυρισμός. Πολλοί δεν ανακαλύπτουν ποτέ αυτό το συναίσθημα, πιστεύουν ότι το βρήκαν, αλλά κάνουν λάθος. Εγώ το ήξερα, το ξέρω ότι ο Νικ ήταν ο έρωτας της ζωής μου, ο άντρας που ήθελα για πατέρα των παιδιών μου, ο άντρας που ήθελα να με συνοδεύει στα καλά και τα άσχημα, σε υγεία και ασθένειες μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος.

Ο Νικ ήταν ο άνθρωπός μου, το άλλο μου μισό, και πλέον είχε έρθει η ώρα να μάθω να ζω χωρίς αυτόν.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Συνάντηση

ΝΟΑ

Δέκα μήνες μετά...

Ο ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ήταν εκκωφαντικός, ο κόσμος πηγαινοερχόταν αναστατωμένος σέρνοντας βαλίτσες, σέρνοντας παιδιά και καροτσάκια. Εστίασα στην οθόνη που κρεμόταν πάνω από το κεφάλι μου, αναζητώντας τον επόμενο προορισμό μου και την ακριβή ώρα που έπρεπε να επιβιβαστώ. Δεν είχα πολλή όρεξη να πάω μόνη μου έως εκεί, ποτέ δε μου άρεσαν τα αεροπλάνα, αλλά δεν είχα και πολλές επιλογές: πλέον ήμουν μόνη, μόνο εγώ και κανένας άλλος.

Συμβουλευτήκα το ρολόι μου και έστρεψα ξανά το βλέμμα στην οθόνη. Εντάξει, είχα πολύ χρόνο μπροστά μου, μπορούσα να πιω έναν καφέ στην πύλη και να διαβάσω λιγάκι, σίγουρα αυτό θα με βοηθούσε να χαλαρώσω. Περπάτησα μέχρι τους ανιχνευτές μετάλλου, η αλήθεια είναι ότι δεν άντεχα να με χουφτώνουν κάθε φορά που περνούσα από εκεί, και το έκαναν πάντα επειδή φορούσα κάτι που έκανε τον συναγερμό να χτυπήσει ή ίσως, όπως μου είπαν, να είχα σιδερένια καρδιά: η απλή εξήγηση πίσω από την ατυχία που με έβρισκε κάθε φορά που έπρεπε να πάω κάπου με ανιχνευτές.

Άφησα το μικρό μου σακίδιο πάνω στον ιμάντα μεταφοράς, έβγαλα το ρολόι και τα βραχιόλια και το κρεμαστό που φορούσα πάντα στον λαιμό –παρόλο που θα έπρεπε να το έχω βγάλει εδώ και καιρό– και τα άφησα όλα δίπλα στο κινητό μου και στα λίγα χαρτονομίσματα που είχα στην τσέπη.

«Και τα παπούτσια, δεσποινίς», μου είπε ο νεαρός φύλακας με κουρασμένο ύφος. Τον καταλάβαινα, αυτή η δουλειά ήταν απίστευτα βαρετή και μονότονη, ο εγκέφαλός του θα βρισκόταν σε λήθαργο, κάνοντας πάντα την ίδια κίνηση, επαναλαμβάνοντας πάντα τις ίδιες λέξεις. Έβαλα τα λευκά μου Converse στο σκαφάκι και χάρηκα πραγματικά που δεν είχα φορέσει κάλτσες με καρτούν ή κάτι αντίστοιχο, θα ντρεπόμουν υπερβολικά. Ενώ τα πράγματα μου άρχιζαν να μετακινούνται στον ιμάντα, πέρασα από τον ανιχνευτή και φυσικά... άρχισε να χτυπάει.

«Σταθείτε εδώ, σας παρακαλώ, ανοίξτε τα χέρια και τα πόδια σας», με διέταξε και εγώ ξεφύσηξα. «Έχετε μαζί σας κάτι μεταλλικό, κάτι αιχμηρό ή κάτι...»

«Δεν έχω τίποτα, πάντα το ίδιο γίνεται και δεν ξέρω γιατί», απάντησα αφήνοντας τον φρουρό να αγγίζει όλο μου το σώμα. «Σίγουρα θα 'ναι κάνα σφράγισμα».

Εκείνος γέλασε με την απάντησή μου και ξαφνικά ήθελα να πάρει τα χέρια του από πάνω μου.

Όταν αποτραβήχτηκε και με άφησε να περάσω, πήρα τα πράγματα μου και πήγα κατευθείαν στα duty free. Τι; Τεράστιες Toblerone; Εννοείται πως ναι! Πιστεύω ότι ήταν το μοναδικό ευχάριστο πράγμα σε κάθε επίσκεψη στο αεροδρόμιο. Αγόρασα δύο, τις έβαλα στη χειραποσκευή μου και πήγα να ψάξω την πύλη επιβίβασης. Το αεροδρόμιο του Λος Άντζελες ήταν μεγάλο, αλλά, για καλή μου τύχη, η πύλη μου δεν ήταν πολύ μακριά. Περπάτησα πάνω στις μοκέτες με τα σήματα και τα βελάκια ακριβώς κάτω από τα πόδια μου, πέρασα από χιλιάδες ταμπέλες που με αποχαιρετούσαν σε δεκάδες διαφορετικές γλώσσες και έφτασα στον προορισμό μου. Δεν περίμενε πολύς κόσμος ακόμη, οπότε πέρασα γρήγορα αφού τους έδειξα το διαβατήριό μου και το εισιτήριό μου. Όταν έφτασα στην πύλη, κάθισα, έβγαλα το βιβλίο μου και άρχισα να τρώω την Toblerone.

Τα πράγματα πήγαιναν τρομερά καλά μέχρι που το γράμμα που είχα χάσει ανάμεσα στις σελίδες έπεσε στα πόδια μου, ξυπνώντας αναμνήσεις που είχα ορκιστεί πως θα κρύψω βαθιά μέσα μου

και θα ξεχάσω. Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος ενώ οι εικόνες επέστρεφαν και η ήρεμη μέρα μου τινάζοταν στον αέρα.

Εννέα μήνες πριν...

Τα νέα της μετακόμισης του Νικόλας ήταν απρόσμενα. Κανείς δεν ήθελε να μου πει κάτι που αφορούσε εκείνον, και προφανώς αυτό συνέβαινε επειδή ο Νικ τούς είχε δώσει πολύ ξεκάθαρες οδηγίες. Ούτε η Γένα μου μιλούσε για αυτόν ενώ ήξερα ότι τον είχε δει πολλές φορές. Το ανήσυχο βλέμμα της καθρέφτιζε όλα όσα έβλεπε όταν πήγαινε στο διαμέρισμά του με τον Λάιον. Τα χέρια της φίλης μου ήταν δεμένα και αυτό ήταν άλλο ένα πράγμα που έπρεπε να προσθέσω στη λίστα με τις ενοχές μου.

Δεν είχα ξαναδεί τον Νικόλας, αλλά οι πράξεις του δε μου επέτρεπαν να ελπίζω. Οι κούτες με τα πράγματά μου έφτασαν σχεδόν δύο βδομάδες αφότου χωρίσαμε και, μόλις είδα τον Ν σε ένα κλουβί, έπαθα τέτοια κρίση πανικού, που με το που μου τελείωσαν τα δάκρυα, έμεινα κοκαλωμένη στο κρεβάτι. Ο καημένος ο γατούλης μας πλέον ανήκε μόνο σ' εμένα... Αναγκάστηκα να τον αφήσω στη μητέρα μου, στο παλιό μου σπίτι επειδή η συγκατοικός μου είχε φοβερή αλλεργία. Μου ήταν πολύ δύσκολο να τον αποχωριστώ, αλλά δεν είχα άλλη επιλογή.

Την περίοδο της ζωής μου κατά την οποία απλώς έκλαιγα και ξαναέκλαιγα την είχα ονομάσει τη «σκοτεινή εποχή μου», επειδή αυτό ακριβώς ήταν: βρισκόμουν σε ένα τούνελ δίχως φως, βυθισμένη σε απόλυτο σκοτάδι, το οποίο δεν μπορούσε να σπάσει ούτε το φως μιας καινούριας μέρας ούτε και το τεχνητό φως από το φωτιστικό δίπλα στο κρεβάτι μου. Πάθαινα καθημερινά κρίσεις πανικού, μέχρι που μια γιατρός με έστειλε κατευθείαν σε ψυχίατρο.

Στην αρχή δεν ήθελα ούτε να ακούσω για ψυχολόγους, αλλά υποθέτω ότι κατά βάθος με βοήθησε επειδή άρχισα να σηκώνομαι τα πρωινά και να κάνω τα βασικά πράγματα που κάνει κάθε

άνθρωπος... αυτό βέβαια μέχρι εκείνη τη νύχτα, τη νύχτα που έμαθα ότι ο Νικ έφευγε, ότι θα τα έχανα όλα και αυτή τη φορά θα ήταν για πάντα.

Το έμαθα από μια απλή συζήτηση στο κυλικείο της πανεπιστημιούπολης. Θεέ μου, μέχρι και οι φοιτήτριες ήξεραν περισσότερα για τον Νικ από εμένα σε εκείνη τη φάση.

Μια κοπέλα κουτσομπόλευε για το αγόρι μου, συγγνώμη, για το πρώην αγόρι μου, και δίχως να το συνειδητοποιήσει με ενήμερωσε ότι εκείνος θα μετακόμιζε στη Νέα Υόρκη σε δυο μέρες.

Τότε κάτι κυρίευσε το κορμί μου, με ανάγκασε να μπω στο αυτοκίνητο και με οδήγησε στο διαμέρισμά του. Απέφευγα να σκέφτομαι αυτό το μέρος έπειτα από όλα όσα είχαν συμβεί, αλλά δεν μπορούσα να τον αφήσω να φύγει, όχι πριν τον δω, όχι πριν κάνουμε μια κουβέντα. Η τελευταία φορά που είχαμε ιδωθεί ήταν τη νύχτα που χωρίσαμε.

Μπήκα στην πολυκατοικία του Νικ με τρεμάμενα χέρια, και πόδια που με απειλούσαν με κατάρρευση στο τσιμέντο. Μπήκα στο ασανσέρ, ανέβηκα μέχρι το διαμέρισμά του και στάθηκα μπροστά στην πόρτα του.

Τι θα του έλεγα; Τι μπορούσα να κάνω για να με συγχωρήσει, για να μη φύγει, για να με αγαπήσει ξανά;

Χτύπησα το κουδούνι έτοιμη να σωριαστώ. Ήμουν φοβισμένη, αγχωμένη και θλιμμένη, και με αυτά ήρθε αντιμέτωπος όταν άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του.

Στην αρχή μείναμε σιωπηλοί κι απλώς κοιταζόμασταν. Δεν περίμενε να με δει εκεί. Μάλιστα, θα έβαζα το χέρι μου στη φωτιά ότι το σχέδιό του ήταν να φύγει δίχως να κοιτάξει πίσω, να με ξεχάσει και να παριστάνει ότι δεν υπήρξα ποτέ, αλλά δε λογάριάζε ότι δε θα τον διευκόλυνα τόσο.

Η ένταση στην ατμόσφαιρα ήταν απτή. Ήταν πανέμορφος, φορούσε ένα σκούρο τζιν, μια λευκή μπλούζα και τα μαλλιά του ήταν επιμελώς ατημέλητα. Θα τον αδικούσα αν έλεγα ότι ήταν κούκλος: πάντα έτσι ήταν, αλλά αυτό το βλέμμα, αυτό το φως που πάντα εμφανιζόταν στο πρόσωπό του όταν με έβλεπε να κατα-

φτάνω είχε σβήσει, πλέον δεν υπήρχε αυτή η μαγεία όταν στεκόμασταν ο ένας απέναντι απ' τον άλλον.

Μόλις τον είδα τόσο όμορφο, τόσο ψηλό, τόσο δικό μου... ήταν σαν μου έτριβαν στη μούρη αυτό που είχα χάσει, σαν να με τιμωρούσαν.

«Γιατί ήρθες;» Η φωνή του ήταν σκληρή και τόσο ψυχρή που με ξύπνησε από τον λήθαργο.

«Εγώ...» απάντησα με τρεμάμενη φωνή. Τι να του έλεγα; Τι μπορούσα να του πω για να με κοιτάξει ξανά σαν να ήμουν εγώ το φως, η ελπίδα, η ζωή του;

Δε φαινόταν να θέλει να με ακούσει και ήταν έτοιμος να μου κλείσει την πόρτα στα μούτρα, αλλά τότε πήρα μια απόφαση: αν έπρεπε να παλέψω, τότε θα πάλευα. Δε σκόπευα να τον αφήσω να φύγει, δεν μπορούσα να τον χάσω, αφού χωρίς εκείνον δε θα επιβίωνα, θα ήταν αδύνατον. Πονούσε η καρδιά μου που τον έβλεπα μπροστά μου και δεν μπορούσα να του ζητήσω να με αγκαλιάσει, να κατευνάσει τον πόνο που με ταλαιπωρούσε κάθε μέρα. Έκανα ένα βήμα μπροστά και, βιαστικά, χώθηκα από ένα κενό στο σπίτι του εισβάλλοντας στον χώρο του.

«Τι νομίζεις ότι κάνεις;» με ρώτησε ενώ με ακολουθούσε όσο εγώ κινούμουν προς το σαλόνι. Το σπίτι ήταν αγνώριστο: υπήρχαν παντού κλειστές κούτες ενώ λευκά σεντόνια σκέπαζαν τον καναπέ και το τραπέζι του σαλονιού. Οι αναμνήσεις από τα πρωινά που τρώγαμε παρέα, τα κλεφτά φιλιά στον καναπέ, τα χάρδια όταν βλέπαμε ταινίες, η εικόνα του να μου ετοιμάζει πρωινό, οι ηδονικοί αναστεναγμοί ανάμεσα σ' εκείνα τα μαξιλάρια όσο εκείνος με φιλούσε μέχρι που δεν μπορούσα να πάρω ανάσα...

Όλα αυτά είχαν γίνει καπνός. Δεν υπήρχε τίποτα πια.

Τότε ήταν που τα δάκρυα άρχισαν να πλημμυρίζουν τα μάτια μου και, δίχως να μπορώ να συγκρατηθώ, γύρισα προς το μέρος του.

«Δεν μπορείς να φύγεις», κατέληξα με τρεμάμενη φωνή. Δε γινόταν να με αφήσει.

«Φύγε, Νόα, δε σκοπεύω να μπω σε αυτή τη διαδικασία», απά-

ντησε ενώ στεκόταν ακίνητος και έσφιγγε με δύναμη το σαγόνι.

Ο τόνος της φωνής του με τρόμαξε και τα δάκρυά μου πέρασαν σε άλλο επίπεδο. Όχι... όχι, ρε γαμώτο, δε θα έφευγα, όχι χωρίς εκείνον.

«Νικ, σε παρακαλώ, δεν μπορώ να σε χάσω», τον ικέτευσα θλιμμένη. Δεν έλεγα και τίποτα πρωτότυπο, αλλά το εννοούσα, ήμουν εντελώς ειλικρινής, δε θα άντεχα να ζήσω μια ζωή χωρίς εκείνον.

Ο Νίκολας φαινόταν να αναπνέει ολοένα και πιο άτακτα, φοβόμουν ότι τον πίεζα υπερβολικά, αλλά, αφού μπήκα στο στόμα του λύκου, θα τα έκανα όλα.

«Φύγε».

Η διαταγή του ήταν ξεκάθαρη και συνοπτική, αλλά εγώ ήμουν ειδική στο να μην τον υπακούω, πάντα το έκανα... δε θα άλλαζα τώρα.

«Δε σου έχω λείψει δηλαδή;» ρώτησα, και η φωνή μου έσπασε στη μέση της ερώτησης. Κοίταξα γύρω μου κι ύστερα εστίασα ξανά πάνω του. «Επειδή εγώ με το ζόρι μπορώ να αναπνεύσω... Με το ζόρι καταφέρνω να σηκωθώ το πρωί, ξυπνάω και σε σκέφτομαι, σηκώνομαι και σε σκέφτομαι, κλαίω για σένα...»

Σκούπισα ανυπόμονα τα δάκρυά μου και ο Νίκολας έκανε ένα βήμα μπροστά, αλλά όχι με σκοπό να με καθησυχάσει. Το ακριβώς αντίθετο. Τα χέρια του γράπωσαν με δύναμη τα μπράτσα μου. Υπερβολικά δυνατά.

«Γιατί εγώ τι νομίζεις ότι κάνω;» είπε εξοργισμένος. «Με πλήγωσες, ρε γαμώτο!»

Ένωσα τα χέρια του στο δέρμα μου, και παρόλο που η χειρονομία του ήταν τόσο άσχημη, μου έδωσε δύναμη. Μου είχε λείψει τόσο το άγγιγμά του, που ένωσα την αδρεναλίνη να φτάνει κατευθείαν στην ψυχή μου.

«Συγγνώμη», απολογήθηκα κατεβάζοντας το κεφάλι, γιατί ήταν άλλο να το νιώθω και άλλο –πολύ διαφορετικό– να πρέπει να υποστώ το μίσος που καθρεφτιζόταν στα φωτεινά του μάτια. «Έκανα ένα λάθος, ένα τεράστιο κι ασυγχώρητο λάθος, αλλά δεν μπορείς να αφήσεις να τελειώσουμε έτσι». Σήκωσα τα μάτια. Αυ-

τή τη φορά έπρεπε να πιστέψει τα λόγια μου, να δει στο βλέμμα μου ότι του μιλούσα από καρδιάς. «Ποτέ δε θα αγαπήσω κανέναν όσο αγαπώ εσένα».

Τα λόγια μου φάνηκαν να τον καίνε, επειδή πήρε τα χέρια του από το σώμα μου, γύρισε και τα έφερε στα μαλλιά του απεγνωσμένα, τα ανακάτεψε και με κοίταξε για άλλη μια φορά. Έδειχνε εκτός εαυτού, σαν να έδινε τη χειρότερη μάχη της ζωής του.

Η σιωπή απλώθηκε ανάμεσά μας.

«Πώς μπόρεσες;» ρώτησε δευτερόλεπτα αργότερα και η καρδιά μου ράγισε ξανά όταν άκουσα τη φωνή του να σπάει στην τελευταία λέξη.

Έκανα ένα προσεκτικό βήμα προς τα μπρος. Τον είχα πληγώσει κι ήθελα μόνο να με κλείσει στην αγκαλιά του, να με αγκαλιάσει ξανά, να μου πει ότι όλα θα πήγαιναν καλά.

«Ούτε που το θυμάμαι...» παραδέχτηκα με φωνή που έτρεμε από την αγωνία. Ήταν αλήθεια, δεν το θυμόμουν, το μυαλό μου το είχε μπλοκάρει. Μάλιστα, εκείνο το βράδυ, εκείνο το μοιραίο βράδυ ήμουν τόσο ράκος επειδή πίστευα ότι εκείνος είχε κάνει ακριβώς αυτό που έκανα εγώ και έτσι δεν μπορούσα καν να το σταματήσω, το άφησα να συμβεί. Ένιωθα τόσο απαίσια που απλώς αποκόπηκα από το σώμα και την ψυχή μου. «Δε θυμάμαι τίποτα που δεν έχει να κάνει μ' εσένα. Νικ, πρέπει να με συγχωρήσεις, πρέπει να με κοιτάξεις ξανά όπως με κοιτάζεις». Η φωνή μου είχε αρχίσει να σπάει με αξιολύπητο τρόπο, η καρδιά μου πονούσε τόσο πολύ που τον έβλεπα μπροστά μου και τον ένιωθα τόσο μακριά... «Πες μου τι να κάνω για να με συγχωρήσεις...»

Με κοίταξε με δυσπιστία, σαν να του ζητούσα κάτι αδύνατον, λες και από το στόμα μου έβγαιναν ασυναρτησίες και γελοιότητες.

Και πράγματι, ένιωθα γελοία. Μήπως εγώ θα μπορούσα να τον συγχωρήσω αν με απατούσε;

Ένιωσα έναν απίστευτο πόνο στο στήθος και μου ήταν αρκετός για να πάρω την απάντησή μου... Όχι, φυσικά και όχι, και μόνο στη σκέψη ήθελα να τραβήξω τα μαλλιά μου για να σβήσω την εικόνα του Νικ στην αγκαλιά μιας άλλης.

Σκούπισα τα δάκρυα με τον πήχη μου και κατάλαβα ότι δεν είχε νόημα. Σταθήκαμε για λίγο στη σιωπή και ήξερα ότι έπρεπε να φύγω, δεν άντεχα αυτό το αίσθημα απώλειας, επειδή όντως τον είχα χάσει και, όσο και να τον παρακαλούσα, δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσα να κάνω για αυτό.

Τα δάκρυα συνέχισαν να κυλούν σιωπηλά στα μάγουλά μου... Ήξερα ότι θα αποχαιρετιζόμασταν σιωπηλά. Ο αποχαιρετισμός... Θεέ μου, να αποχαιρετήσω τον Νικ! Πώς θα το έκανα αυτό; Πώς λες αντίο στον άνθρωπο που αγαπάς και χρειάζεσαι όσο τίποτα στη ζωή σου;

Άρχισα να προχωράω προς την πόρτα, αλλά, πριν προλάβω να τον προσπεράσω, ο Νικ κουνήθηκε, στάθηκε μπροστά μου και, προς μεγάλη μου έκπληξη, τα χείλη του έπεσαν πάνω στα δικά μου και με έπιασε απ' τους ώμους, με έσφιξε πάνω του κι έμεινα ακίνητη να δέχομαι ένα φιλί που δεν περίμενα ποτέ μου.

«Γιατί, ρε γαμώτο;» είπε θλιμμένος ένα δευτερόλεπτο αργότερα, σφίγγοντας τα χέρια μου ακόμη πιο δυνατά.

Πήρα το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια μου και, πριν προλάβω να καταλάβω τι γινόταν, η πλάτη μου κόλλησε στον τοίχο του σαλονιού κι εκείνος με κράτησε εκεί με δύναμη, το στόμα του να ψάχνει στο δικό μου τον αέρα που φαινόταν να μας λείπει. Τον τράβηξα κοντά μου με απόγνωση, η γλώσσα του μπήκε στο στόμα μου ενώ τα χέρια του κατέβαιναν στο κορμί μου. Τότε κάτι άλλαξε, η στάση του, το φιλί του έγιναν πιο σκληρά, πιο επίμονα. Τραβήχτηκε από τα χείλη μου και με κόλλησε στον τοίχο δίχως να με αφήνει να κουνηθώ.

«Δεν έπρεπε να έρθεις εδώ», γρύλισε θυμωμένος, και μόλις άνοιξα τα μάτια είδα τα δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά του. Ποτέ δεν τον είχα δει να κλαίει έτσι, ποτέ.

Ένιωσα ότι δεν μπορούσα να πάρω ανάσα, κατάλαβα ότι έπρεπε να αποτραβηχτώ, ότι δε διορθώναμε την κατάσταση, ότι όλο αυτό ήταν άσχημο, πολύ άσχημο. Ήθελα να του χαϊδέσω το μάγουλο, να σκουπίσω τα δάκρυά του, ήθελα να τον αγκαλιάσω σφιχτά και να του ζητήσω χίλιες φορές συγγνώμη. Δεν ξέρω τι

έδειχναν τα μάτια μου εκείνη τη στιγμή, αλλά, μόλις τα κάρφωσα στον Νικ, είδα τα δικά του να φωτίζονται με κάτι που μου έμοιαζε με οργή, οργή και πόνο, έναν πόνο βαθύ που γνώριζα πολύ καλά.

«Εγώ σ' αγαπούσα», με διαβεβαίωσε κρύβοντας το πρόσωπό του στην κοιλότητα που σχημάτιζε ο λαιμός μου.

Τον ένιωσα να τρέμει και τα χέρια μου τον αγκάλιασαν σαν να μην ήθελαν να τον αφήσουν ποτέ. «Εγώ σ' αγαπούσα, ρε γαμώτο!» επανέλαβε ξανά φωνάζοντας όπως αποτραβιόταν.

Ο Νικόλας έκανε ένα βήμα πίσω, με κοίταξε σαν να με έβλεπε για πρώτη φορά, κάρφωσε τα μάτια στο πάτωμα κι ύστερα τα σήκωσε στο πρόσωπό μου.

«Φύγε από εδώ και μην τολμήσεις να ξανάρθεις».

Τον κοίταξα στα μάτια και κατάλαβα ότι το παιχνίδι ήταν χαμένο. Τα δάκρυα πάσχιζαν να δραπετεύσουν, αλλά πλέον δεν υπήρχε ίχνος αγάπης μέσα τους, μόνο πόνος, πόνος και μίσος, και εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να παλέψω εναντίον τους. Πίστεψα ότι μπορούσα να τον κερδίσω ξανά, πίστεψα ότι η αγάπη που ένιωθα για εκείνον θα έκανε τη δική του να επιστρέψει, αλλά έκανα τρομερό λάθος. Δεν πας έτσι απλά απ' την αγάπη στο μίσος... αυτό ακριβώς έβλεπα μπροστά μου.

Εκείνη ήταν η τελευταία φορά που τον είδα.

«Δεσποινίς», είπε μια φωνή δίπλα μου και επέστρεψα στην πραγματικότητα.

Σήκωσα το βλέμμα από το γράμμα και είδα μια αεροσυνοδό με κοιτάζει με λίγη ανυπομονησία.

«Ναι;» απάντησα και, όπως ανακάθισα, το βιβλίο και η Toblerone που είχα στην αγκαλιά μου έπεσαν.

«Έχουν επιβιβαστεί σχεδόν όλοι οι επιβάτες. Μπορείτε να μου δώσετε το εισιτήριό σας;»

Κοίταξα γύρω μου. Γαμώτο, ήμουν η μόνη που είχε μείνει στην πύλη. Κοίταξα τις δυο αεροσυνοδούς που με παρατηρούσαν από

την είσοδο της φυσούνας η οποία θα με οδηγούσε στο αεροπλάνο και σηκώθηκα από την καρέκλα μου. Γαμώτο!

«Συγγνώμη», απολογήθηκα καθώς έπαιρνα το σακίδιό μου και έψαχνα μέσα για να βγάλω το εισιτήριο και το διαβατήριό μου. Η κοπέλα το πήρε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Την ακολούθησα, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στην αίθουσα για να βεβαιωθώ ότι δεν είχα αφήσει τίποτα πίσω και περίμενα.

«Η θέση σας είναι τέρμα πίσω δεξιά... Καλή πτήση».

Έγνεψα καθώς έμπαινα στη φυσούνα και ένιωσα μια αδιαθεσία στο στομάχι.

Με περίμεναν έξι ώρες πτήσης μέχρι τη Νέα Υόρκη.

Το ταξίδι μού φάνηκε ατελείωτο. Δεν μπορούσα καν να φανταστώ τι θερμοκρασία θα είχε στη Νέα Υόρκη, ήμασταν στα μέσα Ιουλίου και χαιρόμουν που η διαμονή μου εκεί θα ήταν συντομότατη, αφού οφειλόταν σε έναν απλό λόγο.

Μόλις βγήκα από το αεροπλάνο, πήγα κατευθείαν στον σταθμό. Θα έκανα μια μικρή διαδρομή με το τρένο από το αεροδρόμιο μέχρι τον σταθμό Τζαμάικα, από όπου θα έπαιρνα άλλο τρένο για να φτάσω στα Ιστ Χάμπτονς. Ακόμη δεν το πίστευα ότι θα επισκεπτόμουν ένα τόσο σνομπ μέρος που ποτέ δε με ενδιέφερε, αλλά η Γένα –αχ, η Γένα!– ήθελε να κάνει έναν γάμο με τα όλα του. Όπως το ακούτε, είχε μήνες που τον οργάνωνε και ήθελε να παντρευτεί στα Χάμπτονς, σαν σωστή φραγκάτη Αμερικανή. Εδώ και πολλά χρόνια, η μητέρα της είχε μια βίλα σε μια πολυτελή περιοχή, όπου περνούσαν τα καλοκαίρια τους και η Γένα λάτρευε αυτό το μέρος επειδή εκεί είχε αποκτήσει όλες τις παιδικές της αναμνήσεις. Με μια γρήγορη πλοήγηση στο διαδίκτυο κατάλαβα πόσα εκατομμύρια κόστιζε να έχεις ένα σπίτι εκεί: έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

Η Γένα μού είχε πει ότι με ήθελε στο πλάι της την εβδομάδα πριν από τον γάμο. Ήταν Τρίτη, και την Κυριακή η καλύτερή μου φίλη θα άφηνε πίσω την εργένικη ζωή μια για πάντα. Πολύς κόσμος έλεγε ότι ήταν τρέλα που παντρευόταν στα δεκαεννιά της, αλλά ποιοι είμαστε εμείς για να κρίνουμε τον έρωτά τους; Αν ήθε-

λαν, ήταν έτοιμοι και σίγουροι για την αγάπη που ένιωθαν, στο διάολο οι κοινωνικές συμβάσεις.

Οπότε κατέβηκα από το τρένο στον σταθμό Τζαμάικα για να ξεκινήσω ένα ταξίδι δύο και κάτι ωρών, στο οποίο θα έπρεπε να συνειδητοποιήσω ότι η καλύτερή μου φίλη παντρευόταν, αλλά και ότι θα έβλεπα ξανά τον Νικόλας Λάιστερ έπειτα από δέκα μήνες που είχα να μάθω νέα του, πέρα από τα ελάχιστα πράγματα που είχα ανακαλύψει στο διαδίκτυο.

Ο Νικ ήταν ο συνοδός και κουμπάρος κι εγώ ήμουν μία από τις παρανύμφους... φαντάζεστε τι ωραίο θέαμα. Ίσως είχε έρθει ο καιρός να γιατρέψουμε τις πληγές μας, ίσως είχε έρθει ο καιρός της συγχώρεσης. Δεν το ήξερα, αλλά ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο: θα βλεπόμασταν και σίγουρα θα ξεσπούσε ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος.

ΤΑ ΛΑΘΗ

ΒΙΒΛΙΟ 3

Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΛΑΪΣΤΕΡ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΗ ΖΩΗ.

Η σχέση του Νικ και της Νόα περνά τη χειρότερή της φάση και, από ό,τι φαίνεται, τίποτα δεν μπορεί να είναι πια το ίδιο... Θα πρέπει να ξεπεράσουν πολλά εμπόδια για να διαπιστώσουν αν είναι πράγματι φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον ή αν, αντιθέτως, ο χωρισμός είναι η καλύτερη λύση για αυτούς.

Όμως, γίνεται να ξεχάσεις έναν τόσο δυνατό έρωτα; Πώς θα μπορέσουν να σβήσουν τις αναμνήσεις που παραμένουν ανεξίτηλες μέσα τους;

Η αγάπη δεν είναι πάντα αρκετή κι η συγκώρευση συχνά δε φτάνει για να φτιάξουν τα πράγματα.

*Θα καταφέρουν να αφήσουν πίσω το παρελθόν
και να κάνουν μια νέα αρχή;*

3 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Από 17 ετών

ISBN: 978-618-01-5951-€

9 786180 159516

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29915